

Tässä hieman erilainen teksti. :) Epäonnea vai ei? Heräsin aamulla kello kahdeksan. Tunnin myöhässä. Superhieno digitaalinen, tosin Halparojusta ostettu herätyskelloni oli antanut minun nukkua pommiin. Vilkaisin kelloa ja ponkaisin sängystä ylös. Tartuin typerään kelloon, joka surisi yhä, vaikka olin painanut hälytyksen jo pois. Kellosta kuului jotain ihmeen pikkulinnun piiperrystä. Se ärsytti minua enemmän kuin olisi pitänyt, mutta sen enempää tuhlamatta aikaa tuolle tunteelle viskasin kellon päin seinää. Tietysti se osui juuri siihen ainoaan tauluun, jonka seinälle olin joskus ripustanut. Olin oikeastaan vain helpottunut, kun tauluun piirretty lehmä ei enää hymyillyt. Ei nimittäin minuakaan paljon hymyilyttänyt. Tuijotin hetken typertyneenä sirpaleita, joita lojui pitkin lattiaa. Siivoaisin ne sitten myöhemmin. Ajattelin, miten tuon lehmän suupielet vääntyivät alaspäin, kun se ei saanutkaan enää hymyillä minulle. Oliko se sitten kellon syytä, vaiko oman käteni? Kirosin ja pudistin päätäni idioottimaiselle ajatukselle samalla, kun laitoin farkkuja jalkaani. Olin jo niin saakelin myöhässä! Juoksin nopeasti vessaan, ja huuhtelin naamani. Harjasin hiukseni ja sidoin ne poninhännälle. Näytin taatusti kaameammalta kuin linnunpelätin pahimpina päivinä, silloin kuin varikset olivat nokkineet sitä. Sillä ei nyt kuitenkaan ollut väliä. Voisin parannella ulkonäköäni, jos se nyt ikinä oli mahdollista, sitten töissä. Jos vain joskus sinne pääsisin.

Olin pukemassa ulkotakkia jo päälleni, kun katsoin mittarista, että ulkona oli lähes parikymmentä astetta pakkasta. Katsoin nopeasti ikkunasta pihalle, ja näin siellä autoni, jonka päällä oli ainakin metri lunta. Otin avaimet keittiön hyllyltä ja juoksin ovelle. Olin avaamassa jo ovea, kun tajusin, että toisesta kädestäni puuttui jotain. Laukkuni. Se lojui eteisen jakkaralla. Nappasin sen äkkiä mukaani, ja kiiruhdin takaisin ovelle. Samassa katsoin laukkuja, jonka vetoketju olikin jäänyt auki. Raotin sitä ja näin, että sieltähän puuttuivat kokonaan eväät, jotka olin unohtanut tehdä edellisiltana. Juoksin kiroten ääneen takaisin keittiöön ja otin ensimmäisen syötäväksi kelpaavan jutun. Se oli banaani, joka oli tietysti musta ja pehmeä, mutta nyt minulla ei ollut aikaa miettiä miltä sellainen maistuisi. Se oli sitten sen ajan murhe, kun töissä ruokatunnilla kaivaisin jo täysin synkeän banaanin laukusta. Siitä tuskin tulisi mitään ihanaa makunautintoa, mutta se sopisi varmasti tähän päivää loistavasti. Juoksin kolmannesta kerroksesta portaat alas, koska hissi oli ollut epäkunnossa jo kolmatta viikkoa. Ei ollut taloyhtiössäkään juuri hurraamista. Kuinka helvetissä he kuvittelivat eräänkin vanhuksen kulkevan rollaattorin kanssa? En kyllä ollutkaan nähnyt tuota vanhaa naisihmistä sen jälkeen, kun hissi oli hajonnut. Autolle astellessani ajattelin, että auton ovet, tai ovi oli tietenkin jäänyt näillä pakkasilla niin lujasti kiinni, etten mitenkään saisi sitä auki. Niin oli käynyt kerran, ja minä jolla ei ole hitusenkaan kärsivällisyyttä, olin rynkyttänyt ja vetänyt kahvasta niin kovaa, että ilman muuta se lopulta oli jäänyt käteeni. Sain kuitenkin oven tällä kertaa ilman sen suurempia ponnisteluja auki. Huokaisin helpotuksesta. Kurkotin jalkatilaan, josta löysin harjan. Lumia putsatessani kirosin lumen määrää ja laatua. Kun olin vihdoinkin saanut lumet autoni päältä pois, huomasin, ettei auto ollutkaan ollut johdon päässä. Kuinka kummassa olin senkin unohtanut? Sitten muistin, miten päivä oli alkanut. Totta kai tämäkin kuului asiaan. Mutta jos tämä tästä vielä hauskemmasi muuttuisi, niin en tiedä pitäisikö itkeä vai nauraa. Niinpä istuuduin kuljettajan penkille kirosanoja ladellen, ja huokaisin jälleen. No niin, näytävä nyt rakas Pösöni, mistä sinut on tehty, ajattelin ja sivelin hellästi nahkaista rattia. Iskin avaimen reikään ja väänsin. Starttaa jo hitto soikoon! Mutta ei, ei mitään. Ei tietenkään. Akku tästä romusta oli taas tyhjä. Osasin kyllä odottaa tätä, joten autosta ulos noustessani en tuhlannut ääntäni enää rumille sanoille. Päässäni niitä kyllä oli jo ihan jonoksi asti. Katsoin kelloa, siis rannettani, jossa ei ollutkaan kelloa. Sitten muistin, että olin jättänyt sen yöpöydälle illalla, ennen suihkuun menoa, enkä sitten ollutkaan muistanut laittaa sitä takaisin. No, niinpä tietysti.

Kaivoin laukustani Samsung puhelimeni, ja näin, että kello oli jo 8.30. Pomo varmasti iloitsisi saapumisestani näin ruhtinaallisesti myöhässä. En ollut myöhästellyt juuri koskaan työni alkamisesta lähtien. Jos nyt ei oteta sitä kertaa mukaan, kun ajoin kolarin. Törmäsin edellä ajavaan autoon, koska tämä torvi jarrutti liian nopeasti liikennevaloissa. Autostani noustua tajusin, liian myöhään, että tuo tumpelo olikin hyvin tuttu minulle. Minun pomoni. Ei siinä paljon selittelyt auttaneet, vaikka olen vieläkin sitä mieltä, että syy ei ollut minun vaan ihanan, aina oikeassa olevan pomoni. En koskaan aja kenenkään puskurissa kiinni. Miksi helvetissä haluaisin autoni nuolevan kenenkään perää? Vähiten pomoni. Juoksin, minkä kintuistani pääsin lähimmälle bussipysäkillä, joka oli vain sadan metrin päässä. Jouduin odottamaan ikuisuudelta tuntuneet kolme minuuttia, kun bussi viimein suostui saapumaan pysäkillä. Sormeni olivat jo aivan kohmeessa, kun etsin lompakostani pikkurahaa maksuksi. En löytänyt tarpeeksi rahaa kolikoista, joten tutkin, mikä oli setelitaskun tilanne. Ei mitään. No, voihan helvattu sentään! En minä mitään satasen seteliä sieltä odottanutkaan löytäväni, mutta johan oli tämäkin säkä! Pysäkillä ei ollut noussut bussiin minun lisäkseni muita, eikä bussissakaan istunut kuin pari vanhusta. Astuin ulos bussista voivotellen, ettei minulla ollutkaan rahaa. Aivoni halusivat luovuttaa. Päätin jättää koko paskan tähän. Kuljettaja katsoi minuun kummaksuen, muttei sanonut mitään. Myöhemmin kotona ajattelin hänen kyllä tuijottaneen enemmän ehkä suttuista ulkomuotoani, sillä näytin takuulla siltä, että olin noussut sängystä väärällä jalalla.

Tarpoessani lumessa takaisin kotiin, mietin kuinka selittäisin asian pomolleni, eli kuinka keksisin uskottavan valheen, miksi en päässyt tänään töihin. Sanoisin luultavasti vain, että aamulla päässäni oli jyskyttänyt niin vietävän pirusti, etten ollut päässyt edes sänkystä ylös. Aivan sama uskoisiko se lehmä sitä. Siitä muistuin heti mieleeni lehmäaiheinen tauluni, joka lojui edelleen lattialla, lasin sirpaleiden keskellä. Nyt tuo lehmä saisi minun puolestani hymyillä uudelleen. Täytyisikin heti ensitöikseni laittaa se paikoilleen.

Mieleni teki kahvia. Aivoni janosivat kofeiinia, josta saisin taas uutta puhtia päivääni, joka ei ollut alkanut ehkä ihan parhaalla mahdollisella tavalla. Kotiin tullessani olivat mieleni sekä kehoni, ulkoilmalle altistuttuaan, jo kummasti rauhoittuneet. Tuntui melkein helpottavalta, ettei tarvinnutkaan mennä töihin. Huomenna voisin ottaa vaikka lopputilin, siltä minusta oli tuntunut jo viimeiset viisi vuotta tuossa työpaikassa. Tuskin kukaan nautti siitä, että päivät pääskytysten lajitteli tuntemattomien ihmisten postia lokeroihin. Postia, josta osa oli varmasti yhtä tyhjän kanssa. Mutta mainosten lajittelu, tai jakaminen, se se vasta turhaa olikin! Napsautin kahvinkeittimen päälle, ja samassa kuulin kun jokin vihelsi eteisessä. Se oli puhelimeni, joka oli vieläkin laukussani. Kipaisin hakemassa sen ja istuuduin keittiön pöydän ääreen lukemaan juuri saapunutta viestiä, jonka merkkivalo vilkkui iloisesti sinisenä. Avasin viestin. Siinä luki: "Heipä hei Elsa! Kun luet tämän, on jo luultavasti keskipäivä, sillä sinä onnekas työmyyräni olet saanut nukkua ihan rauhassa niin pitkään, kun sinua on huvittanut. Eipä siis muuta kuin hauskaa vapaapäivää sinulle! Ps. Töissä sitten huomenna virkeänä ja reippaana!"

Tunsin kuinka silmissäni alkoi taas sumeta. Vapaapäivä! Vapaapäivä perkele! Ei, helvetin helvetin helvetti! Kohta räikyvä, jokseenkin pelottava nauru täytti pienen yksiön.